

Alan Rath. *Turbo nose* (1990). L'art multimediàtic és una tendència artística que comença a aparèixer als Estats Units durant els anys setanta.

Artmedial, pura avantguarda

Sa Llotja de Palma acull, durant el juliol i fins el 14 d'agost, una exposició absolutament avantguardista. Artmedial, l'art de les noves tecnologies. És la primera vegada que s'exposa als Països Catalans.

"Això són escultures, o què?" Anar a una exposició després que s'hagi fet la inauguració oficial és un exercici d'immersió en la percepció que té bona part de la gent sobre l'art. Com més "difícil" és l'obra que es presenta, més comentaris d'incrèdilitat es poden sentir. En el cas de l'exposició que ocupa sa Llotja, a Palma, titulada "Artmedial", els comentaris són,

JOAN CELIÀ

Nam June Paik. *Jertrude Stein* (1990). El *medial-art* es basa en els mitjans audiovisuals.

en bona part, de l'estil del que inicia aquest text.

A banda l'escepticisme lògic entre allò que se'n diu la "massa", el fet és que aquesta exposició trenca motlles. "Artmedial" és una de les poques oportunitats que té Mallorca de convertir-se en pionera de l'art internacional més avantguardista que es produeix en aquests moments en tot el món. Aquesta mostra és la primera vegada que s'exposa a tot l'estat.

L'art multimediàtic o *medial-art* és una tendència artística que co-

mença a aparèixer als Estats Units durant els setanta i, sobretot, a principis dels vuitanta. Per *medial-art* s'entén l'art dels mitjans audiovisuals (vídeo, televisió, música, ràdio...) que es desenvolupa a mesura que totes aquestes tècniques avancen amb nous sistemes tecnològics de videojocs i ordinadors. Durant els anys vuitanta aquesta tendència avantguardista es va anar escampant per Europa.

Mallorca acull la primera exposició de l'art multimèdia aplegada pel col·leccionista alemany Thomas Wegner.

Alemanya es convertí ràpidament en un dels focus irradiadors de l'art mediàtic europeu. A les més importants fires internacionals d'art hi ha presència d'aquesta tendència. A l'estat espanyol, la darrera edició d'ARCO va comptar amb una mostra d'aquest art. Ara mateix l'única col·lecció privada que hi ha és la de Thomas Wegner, una part de la qual és la que acull sa Llotja de Palma.

La col·lecció Wegner. Totes les obres són propietat de Tho-

mas Wegner, un polifacètic mecenes cultural que té residència compartida entre Hamburg i Mallorca. A la ciutat alemanya Wegner dirigeix la fundació de la Weisse Haus, la primera galeria universal especialitzada en l'art multimèdia, oberta des de finals de la dècada dels vuitanta. El 1993 Wegner va iniciar el primer Festival Internacional d'Art Multimediàtic. El mateix any va tenir lloc a Berlín l'exposició "Electronic Art", que mostrava la connexió entre art i tecnologia. Hi passaren més d'un milió de persones.

El mecenes Wegner ha atresorat l'única col·lecció europea d'aquest art. "Artmedial" n'és una mostra de tretze obres de vuit artistes. Es tracta de l'italià Giovanni Albanese (Bari, 1969) que viu a Roma, de l'alemany Klaus Vom Bruch (Colònia, 1952) que viu a la mateixa ciutat natal; del també alemany Stephan Von Huene (nascut a Los Angeles, 1932) que viu a Hamburg, de la belga Marie-Jo Lafontaine (Anvers, 1950) i que viu a Brussel·les, del coreà Nam June Paik (Seül, 1932) que viu a Nova York, de l'italià Fabrizio Plessi (Emília, 1949) que viu a Venècia, i del nord-americà Alan Rath (Cincinnati, Ohio, 1959) que viu a Nova York.

Les peces, una part de les quals estan fotografiades en aquestes pàgines —la resta són obres difícilment fotografiables— presenten a l'espectador una mostra del que avui és l'art multimèdia. Acostu-

Stephan von Huene. *Tisch Tänzer* (1989).

JOAN CELIA

Nam June Paik. *Turtle* (1993). Aquesta immensa obra del precursor del *medialart* està situada al centre mateix de l'exposició.

A l'esquerra, *Beuys-voice* de Nam June Paik (1990). A la dreta, *TV-BED* (1972-1991) del mateix autor.

Marie-Jo Lafontaine. *Le Metronome de Babel* (1984-1989).

mats a veure obres estàtiques, es fa una mica difícil assimilar la idea que aquests muntatges ens proposen. Cada obra ho és per si mateixa, en el seu conjunt i, també, ho és cada vídeo que es mostra en la multiplicitat de caps catòdiques. Veure, així, un llit de ferro, el *matalàs* del qual està format per 18 televisors que emeten imatges, sons i música perfectament conjuntats –però amb temes o preses diferents– sobta qualse-

vol espectador poc avesat a aquestes avantguardes. I per no parlar de la immensa *Turtle*: 168 pantalles organitzades com una *tecnològica* tortuga que presideix, al centre mateix, l'exposició. Les dues obres esmentades són de Nam June Paik, el *pare* del *medial-art*, sobre les primeres mostres del qual ja va investigar a principis dels setanta.

Miquel Payeras